

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 45 - červen 2007

PUC LÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VRATISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

Den dětí strávil každý po svém,
9.B na bowlingové dráze...

str. 9

PÁR SLOV ÚVODEM

A je to tady! Školní rok 2006/2007 je už skoro minulostí, zbývá opravdu jen pár dnů. Na podzim se nám zdálo, že léto je v nedohlednu, ale prázdniny už jsou cítit všude kolem nás.

Jsou cítit i v naší redakci. Po několika letech se musíme rozloučit s našimi redaktorkami z devátého ročníku. Je pravda, že občas byl trochu problém z nich „vyklepat“ slíbený článek alespoň tři týdny po termínu, ale jinak s nimi byla bezvadná práce a neuvěřitelná spousta legrace. Byly to zkrátka ony, které držely puclíkovskou partu pohromadě, a člověk se mohl spolehnout, že na každé schůzce z nich vypadne něco pro zasmání a jindy třeba bezvadný nápad. Bohužel, nic netrvá věčně.

Redakci tedy opouští **Dita Niesnerová, Eliška Kuběnová, Jana Ambrožová, Lucka Ptáčková a Žáňa Šimová**. Vážené dámy, díky za vaši práci, za váš humor, za nápady. Bylo to moc fajn, budete nám strašně moc chybět...

A vám, milí čtenáři, se dostává do rukou poslední letošní číslo Puclíka, které je svým rozsahem doposud nejobjemnější. 32 stran je naplněných spoustou zážitků z poslední doby, především z výletů, Dne dětí a dalších akcí. Materiálu bylo tolik, že se prostě všechen nevešel a nemohli jsme zařadit ani některé obvyklé rubriky, jako třeba tradiční anketu, nebo rozhovor s někým z učitelů. To zas snad až po prázdninách.

Přejeme vám tedy krásné slunečné léto a děkujeme všem, kteří nám letos pomohli a do časopisu jakkoliv přispěli.

Hezké počteníčko a skvělé prázdniny!

Redakce

CO NÁS ČEKÁ

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- 29. června 2007 Vysvědčení
- 2. 7.–31. 8. 2007 Hlavní prázdniny
- 3. září 2007 Zahájení školního roku 2007/2008

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Pan učitel Walzberger, který u nás ve škole zastupuje paní učitelku Plevovou, vymyslel novou taktiku na situaci, kdy se žáci při hodině chemie baví a chovají se poněkud hlučně – prostě a jednoduše pískne! Ale pořádně... Je to sice způsob původně určený na hřiště nebo do tělocvičny, ale v chemii zjevně funguje taky. Tak až za nějakou dobu uvidíte, že se po škole potulují učitelé s píšťalkami na krku, bude vám už vše jasné...
- Parádní kousek se povedl panu učiteli Jurkovi na hřišti při tělocviku šestých tříd. Odkopl míč tak šikovně, že trefil přímo do obličeje Petru Binkovou ze 6.B. Jmenovaná ránu přežila, jen brýle měly po zásahu trošku jiný tvar než těsně před ním...
- Ani zasedání redakční rady Puclíka není tak úplně bez rizika. Nedávno se při jedné schůzce nechal pan učitel Smékal tak unést brebentěním našich členek z 9.C, že se začal na své židli mimoděk houpat o něco víc, než je zdrávo, až najednou nastal ten zlomový okamžik, kdy to vypadalo, že si pan učitel svou sympatickou hlavinkou třískne o parkety. Netřísknul, ale do pádu nznak chyběl opravdu jen pověstný chloupek...
- Paní učitelka Niesnerová zažila neuvěřitelný pocit štěstí ve chvíli, kdy zjistila, že její třída 5.B porazila ve sběru pomerančové kůry 2.A. Gratulujeme, paní učitelko! Ale jsme přesvědčení, že kdybyste Dítě dávala denně na svačinku o takové dva tři pomeranče více, mohl být výsledek ještě mnohem lepší. Ale i tak těch čtrnáct kilo je opravdu obdivuhodné množství – v 5.B jsou zkrátka samí bezvadní pomerančožrouti...

OBSAH

§ Pár slov úvodem	2
§ Co nás čeká	2
§ Puclíkova šuškárna.....	2
§ Je tomu tak	3
§ Melounový dějepis	3
§ Adoptce na dálku	4
§ Zambijská republika.....	4
§ Sběr pomerančové kůry	6
§ Fotosoutěž	7
§ Rozloučení se školou	8
§ Bowling	9
§ 7.C na laně	10
§ 6.C na Konci světa	11
§ Zubří 2007	12
§ Jeden za všechny... ..	13
§ Floorball	14
§ Výlety.....	16

PUCLÍČEK

§ O korunu Karla IV.	26
§ Náš výlet do Prahy	27
§ Dopravní hřiště	28
§ Den dětí ve 4. třídách	29
§ Beseda se záchranářkou	30
§ Výlet 2. tříd do ZOO v Jihlavě	30
§ Výlet 4. tříd na hrad Veveří	31

JE TOMU TAK...

Je konec školního roku a všichni se těší, až si zase dva měsíce odpočinou od učení, psaní otravných písemek a zkoušení.

Devátáci se po prázdninách rozutečou na jiné školy a základní škola už bude jenom vzpomínka. V den vysvědčení, tedy 29.června, udělají škole naposledy ahoj a potom už frrrr jinam. Nakonec se jim bude po základce stýskat, brzy to poznají sami. Možná se mohu mýlit, ale některým se určitě stýskat bude. Tak si alespoň odnesou nějaké pěkné i zajímavé vzpomínky.

Až se zase za dva měsíce uvidíme, určitě budete mít všichni dobrou náladu a tváře plné úsměvu. Tak a nakonec roku bych všem chtěla popřát jenom samé dobré zámky. Po prázdninách se zase všichni sejdeme.

Andrea Žváčková, 7.C

Melounový dějepis

Bylo úterý 5. června. Zase jeden den jako každý jiný. Avšak jedno zpestření se přece jenom našlo! Blížil se konec velké přestávky a zároveň s ním i začátek dějepisu. Zrovna nás čekala písemka... **L**

Naše třída je podle mě super kolektiv. A super lidi z naší třídy mají i skvělé rodiče! Třeba tat'ka Pavla Běhounka. Právě ten měl ten super nápad dovést nám ke Dni dětí melouny. A jak slíbil, tak se i stalo. Paní učitelka nevěřila, že něco takového provede, ale když přišla do třídy, chyběli naši tři spolužáci. Ti šli sladkou ovocnou pochoutku vyzvednout dole v průjezdu. Jakmile přišli, paní učitelka byla strašně překvapená. Když jí však pan Běhounek dal nůž do ruky, pustila se do krájení, do rozdávání a po chvíli i do konzumace melounu. S foťákem nás přišel navštívit i pan učitel Havlík. Všichni jsme byli štěstím bez sebe, že jsme byli ten den zachráněni od písemky. Stejně nás ale neminula.

Byla to úžasná hodina dějepisu. Všichni si pochutnali a pak po zbytek dne chodili v hodinách směr záchod. Nálada byla skvělá. Takže celá naše třída děkuje panu Běhounkovi!!!

Katka Houserová, 7.C

ADOPTCE NA DÁLKU

VÝSLEDKY HLASOVÁNÍ
Mgr. Pavlína Poláčková

VŠUDE TAM, KDE JE ČLOVĚK, JE MÍSTO PRO DOBRÝ ČIN

Výsledky hlasování jsou následující:

Z celkového počtu 604 žáků naší školy hlasovalo 558, tj. 92,38 %.

Pavithra 87 hlasů 14,4 %

Gabriel 471 hlasů 77,9 %

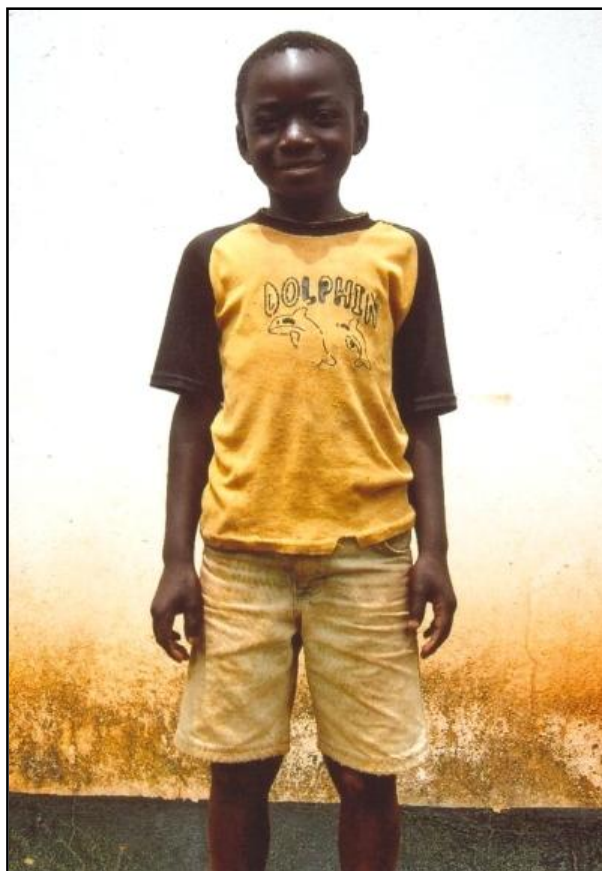
Do hlasování se zapojil i pedagogický sbor. Z celkového počtu 36 pedagogů hlasovalo 28 a výsledek?

Pavithra 7 hlasů 19,4 %

Gabriel 21 hlasů 58,3 %

Naším školním „adoptivním dítětem“ se tedy s převahou hlasů stává **GABRIEL**. První dopis od něj vám nabídne Puclík v novém školním roce, takže se společně můžeme těšit.

Dobu čekání si zkrátíme následujícími řádky, které nás zavedou do tisíce kilometrů vzdálené Zambie, odkud Gabriel pochází a kde žije. Byla by totiž docela ostuda nevědět o této desetkrát větší zemi se skoro stejným počtem obyvatel zhoula nic, zvláště když tam žije náš společný adoptivní syn.

ZAMBIJSKÁ REPUBLIKA

Od 24. října 1964 samostatný nezávislý vnitrozemský stát, do té doby kolonie Velké Británie.

Poloha: jižní Afrika

Politické zřízení: republika

Obyvatelstvo: 9 582 418

Průměrná délka života: 37 let muži a 35 žen – 6. nejnižší příčka na světě (v ČR 71,7 let u mužů a 78,1 let u žen)

Hustota zalidnění: 12,6 obyvatel na km² (ČR 130 obyvatel na km²)

Rozloha: 752 620 km² (přibližně desetkrát větší než ČR)

Měna: ZMK – zambijská kwacha, 1000 kwacha = 8 Kč

Úřední jazyk: angličtina + další domorodé jazyky, např. bemba (2 miliony mluvících obyvatel) nyanja (1 milion obyvatel), tonga (1 milion obyvatel)

Povrch, přírodní podmínky

- většina státu je tvořena lehce zvlněnou náhorní plošinou ve výšce kolem 900 – 1500 metrů nad mořem
- nejnižší bod – řeka Zambezi 329 metrů nad mořem
- nejvyšší hora - Manfinga Hilus 2 301 metrů nad mořem
- povrch tvoří savany a řídké lesy
- půda – orná půda 7%, louky a pastviny 40 % (zemědělství pouze pro samozásobování, živočišná výroba zaostalá, chov skotu)

Podnebí

- tropické
- střídají se tři hlavní roční období: období dešťů od listopadu do března, chladné suché období od května do srpna, horké suché období v září a říjnu

Suroviny, vývoz

- měď – těží se v tzv. měděném pásu
- kobalt, tabák, bavlna a elektrická energie

Železnice: 2 164 km úzkorozchodné železnice

Vodní cesty: 2 000 km

Potravní doprava – 1 724 km ropovodů pro přepravu surové ropy

Gramotnost: 79 %

Náboženství: převaha křesťanství

Nezaměstnanost: 50%

Problémy

- největším problémem je onemocnění osob nemocí AIDS
- už v roce 1999 bylo 20 % veškerého obyvatelstva nakaženo virem HIV, což je asi 870 000 tisíc, v téže době zemřelo 99 000 lidí

Dovoz

- automobily
- potraviny
- oblečení

Doprava

Silnice: 67 000 km silnic většinou prašných, zpevněných pouze 6 575 km, 56 km dálnic, jezdí se vlevo

Zajímavosti

- příroda – deset národních parků s jednou z nejpočetnějších populací slonů v Africe, v divoké přírodě lze obdivovat lvy, hrochy, buvolky, zebry a žirafy
- Viktoriiny vodopády - leží na rozhraní Zimbabwe a Zambie (v domorodém jazyce: Mosi-oa-tunya, v překladu Hromový kout), jsou dlouhé 1 700 m a hluboké 100 m, objevil je David Livingstone 17. 11. 1855 a pojmenoval je na počest tehdejší britské panovnice královny Viktorie

SBĚR

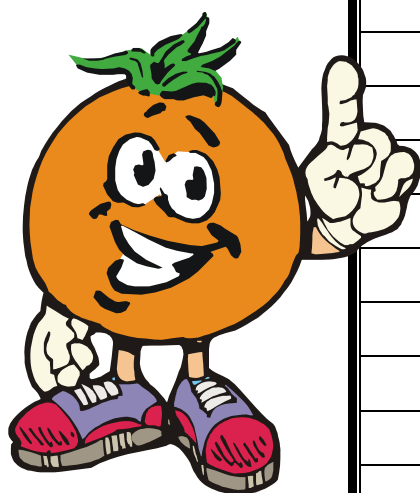
pomerančové kůry

Mgr. Pavlína Poláčková

Tak, a už je za námi další, v pořadí páté kolo sběru sušené pomerančové kůry s výsledkem, který není vůbec špatný. Pouhým pohledem do tabulky můžete sami posoudit, protože 80 kg kůry určitě není k zahození, a tak se nám podařil další krůček na té dlouhatánské cestě, která je před námi.

Na prvním stupni tentokrát nejvíce pomerančů „zkonzumovala“ třída **5.B** se **14 kg**, druhou příčku obsadila třída **2.B** s **10,50 kg**. **Na druhém stupni** se husarský kousek povedl třídě **6.C**, která po předchozích dvou nulových výsledcích zabodovala a se svými **5,70 kg** zaútočila rovnou na první místo, stříbrnou příčku zaujala **8.B**, která nasušila **5,65 kg** kůry.

Ani **ředitelna** nezůstala nic dlužna své dobré pověsti z předchozích kol a přispěla **4,40 kg** a jako bonus ještě přidala 550 gramů citrónové kůry. Citrónovou a pomerančovou kůrou přispěla také **sborovna**.

TŘÍDA	MNOŽSTVÍ KG	TŘÍDA	MNOŽSTVÍ KG
1.A	1,95	6.A	1,40
1.B	3,95	6.B	0,90
2.A	1,50	6.C	5,70
2.B	10,50	7.A	0,05
3.A	0,90	7.B	1,95
3.B	2,80	7.C	0,25
4.A	3,10	7.D	1,85
4.B	1,90	8.A	0,15
5.A	10,00	8.B	5,65
5.B	14,00	8.C	0
5.C	2,00	9.A	3,13
		9.B	0,75
		9.C	0
1. stupeň celkem 52,6 kg		2. stupeň celkem 21,78 kg	
sborovna	1,60 kg	ředitelna	4,40 kg
ŠKOLA CELKEM 80,38 KG			

Letošní školní rok pomalu, ale jistě finišuje, a tak by stálo zato se malinko ohlédnout a zhodnotit jej. Jak? Troufám si tvrdit, že hodnocení z mého pohledu vyzní pro všechny, kteří nezůstali lhostejní, zcela jistě příznivě – po pomalém, váhavém rozjezdu v prosincovém kole (vybralo se pouhých 36,50 kg kůry), přes excelentní březnové kolo (191,02 kg) až po závěrečné kolo květnové s 80,38 kg a **celkové množství 307,90 kg** je opravdu třeba říci, že školní rok byl v tomto ohledu úspěšný a všem patří mé poděkování.

Spolu s tímto konstatováním vám přeji pohodové a krásné prázdniny, a pokud se třeba na vašem stole i v tomto čase objeví nějaký ten pomeranč, tak nezapomeňte na usušení jeho kůry, protože v novém školním roce se opět setkáme při dalších výběrových kolech a u prázdných papírových pytlů, které budeme zase společně plnit!

Školní rok pomalu končí a s ním končí i naše fotosoutěž. Samozřejmě pouze pro letošní školní rok. Jak dopadlo poslední kolo? Paní učitelku **Renatu Slámovou** poznaly všechny čtyři dívky, které nám vhodily svoje odpovědi do redakční schránky. Ano, pouhé čtyři odpovědi. No třeba se příští rok polepšíte. Ale uznáváme, že úkol byl tentokrát opravdu těžký, ještě jednou si obrázek můžete prohlédnout. Takže vítězkami a současně jedinými účastnicemi posledního letošního kola fotosoutěže se stávají:

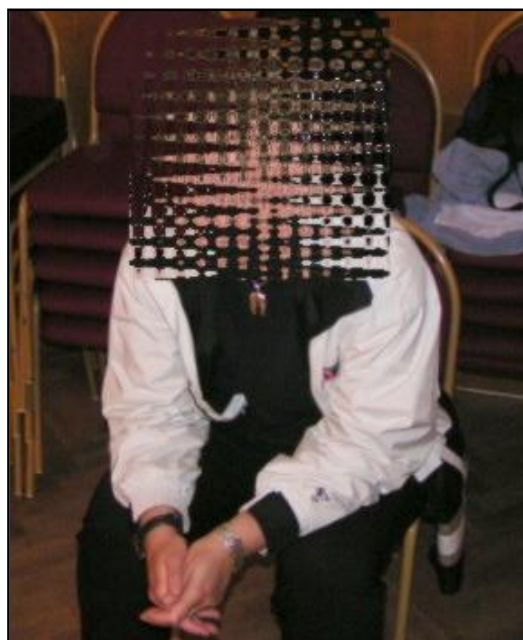
Michaela Horňasová	8. C
Marie Šípková	8. C
Nikola Bartošíková	8. C
Michaela Bartošíková	8. C

Všechny čtyři dívky obdrží od redakce sladkou odměnu.

No a co dodat? Přes prázdniny foťte a foťte. Jestli se vám podaří nějaký obzvláště vypečený snímek, klidně nám ho pošlete mailíkem nebo po prázdninách dodejte na disketě či nějakém jiném zařízení.

Krásné prázdniny!!!

Redakce

ROZLOUČENÍ SE ŠKOLOU

Eliška Kubénová, 9.C

Lucie Ptáčková, 9.C

Už to nebude dlouho trvat a devátáci opustí nadobro naši školu.

Prvňáčky

1. září 1998 jsme jako malé natěšené prvňáčky poprvé vstoupily do školy a usadily se do lavic. Tehdy se na nás všichni culili, pan ředitel nám o škole skoro básnil, a proto jsme se na těch devět let ve škole těšily. To jsme ovšem netušily, že z nás pan ředitel dělá šašky.

Každou z nás provázela prvním stupněm jiná třídní učitelka – Markéta Šebková a Marie Blažková. Obě byly vůči našemu divokému dětství chápavé, pomohly nám se zaklimatizovat a byla s nimi opravdu velká přča. Naučily nás základy, které nás provázely celou školní docházkou, a za to jim velmi děkujeme!

„Dolní“ škola

Jako třetáčky jsme byli nejstarší na přístavbě, ale všichni jsme se těšili, až budeme chodit na „dolní školu“. Když jsme tedy vstupovali zase o rok starší do této školní budovy, byli jsme v sedmém nebi a zase nejmladší...

V pátém ročníku jsme obě úspěšně absolvovaly přijímací pohovory do třídy se specializací na výpočetní techniku. A tím vlastně skončilo naše pohodové období prvního stupně.

Speciálka

1. září 2003 přešlo práh naší nové třídy celkem 50 nohou patřících nám a našim novým spolužákům. Ve třídě najednou bylo 25 nových

lidí, kteří spolu stráví nejspíš celé čtyři roky, a naše třídní – paní učitelka Jaroslava Gregorová, kterou jsme měli na matematiku a část i na angličtinu. Začátky naší třídy byly docela těžké (a vlastně nejen začátky), nikdo nevěděl, co jsme všichni zač. Nevěděli jsme o sobě vůbec nic. Sice jsem se někteří znali z předchozí třídy, ale bylo to jiné. Nové prostředí, noví učitelé, prostě začátek 2. stupně.

Dostali jsme rozvrh hodin, který se podstatně lišil od těch předchozích, poznávali nové učitele, jejich metody a kolikrát zkoušeli i jejich trpělivost. Poznávali jsme se také navzájem, ale i tak jsme měli takové skupinky, každá se bavila o něčem jiném a úplně jinde. Náš kolektiv nebyl zrovna ideální. Ale na výletech jsme byli fakt docela dobrá parta.

Naše výlety

V šesté třídě se ještě nejezdilo na vícedenní výlety, ale i tak jsme si výlet na Bouzov a do Javoříčských jeskyní užili jaksepatří.

V sedmičce se nám ale konaly hned dvě akce. Nejprve jsme na dva dny jeli bojovat O poklad Černého zebra do Zubří a pár dní nato jsme dva dny strávili na Třech Studních, kde naší celodenní náplní bylo hrát fotbal nebo přemlouvat paní učitelky, že na žádnou túru nejdeme.

V osmičce to s námi a výletem bylo dost nahnuté, protože kvůli problémům s kolektivem s námi naše třídní odmítala kamkoli jet. Nakonec se ale rozhodla v náš prospěch a narychlo zařídila výlet

na chatě v Polníčce nedaleko za Žďárem. Všichni jsme si nejprve říkali, že to bude výlet na nic, když budeme téměř za humny, ale myslíme si, že to byl úplně skvělý výlet, a maximálně jsme si ho užili – tedy alespoň my dvě určitě.

Na náš poslední společný výlet s touto školou jsme vyrazili do Krkonoš, a to rovnou do Harrachova.

Puclík

V sedmé třídě jsme se také staly členkami redakční rady Puclíku, kde to bylo úplně super. Nejprve jsme se musely rozkoukat, otrkat, ale teď už to pro nás není žádný problém. Ať už probíráme věci okolo Puclíku nebo něco, co se časopisu vůbec netýká, vždy se můžeme spolehnout na pana učitele Zdeňka Havlíka i pana učitele Petra Smékala. Možná se vám to v hodinách ani nezdá, ale dá se s nimi zažít opravdu sranda a pokecat úplně o všem...

A na konec...

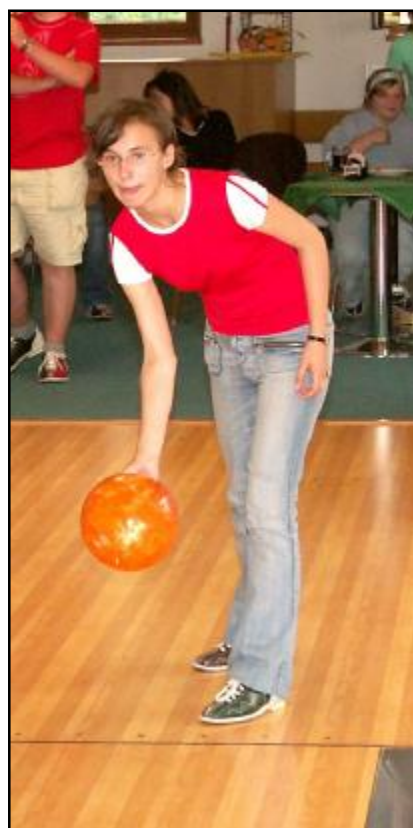
Končí tedy devítka a my musíme opustit ty, které máme rády, ale i ty, kteří nám zrovna do noty nepadli. No a protože je už konec naší docházky na této škole, rády bychom poděkovaly všem učitelům, kteří nám život na základce kolikrát znepříjemnili, ale také s námi zažili spoustu legrace...

A největší dík patří naší třídní učitelce Jaroslavě Gregorové, která s námi za ty čtyři roky prožila velmi krušné chvíle, ale i tak doufáme, že na nás bude vzpomínat jen a jen v dobrém.

DEN DĚTÍ 9.B MEZI KUŽELKAMI **MARIE VÁGNEROVÁ, 9.B** **BOWLING**

Bylo něco po půl osmé ráno, když se 1. června na Den dětí skupinka žáků 9.B naší školy spolu s paní učitelkou Janíčkovou a panem učitelem Havlíkem vzdalovala od školní budovy a mířila k penzionu Vrchovina zasoutěžit si a pobavit se na bowlingu.

Mnozí z nás tento sport ještě nikdy nezakusili, ale pustili se do toho s jasným cílem: jakýmkoliv možným i nemožným způsobem dostat tu velkou barevnou kouli z ruky na dráhu a poté nejlépe přímo do jakoby přišroubovaných a nám se vysmívajících kuželek... Přestože jsme z toho byli na začátku v rozpacích (počítám se mezi ty bowlingu neznalé), tak po pár prvních hodech, když jsme si dodali kuráže, svištěly těžké bowlingové koule buď do kuželek, nebo do korýtek (zvláště u některých) obdivuhodnou rychlostí.

Z některých se nakonec vyklubali budoucí možní reprezentanti. Nejlépe si vedl pan učitel, který nad hrou s přehledem doslova „baletil“ a zřejmě se bavil naší hrou. Jiní další se budoucí reprezentanty snažili napodobit a někteří si prostě přišli zahrát jen tak pro radost.

Radost byla o to větší, když jsme si uvědomili, že to byli právě naši učitelé, kteří na nás mysleli a přichystali pro nás tak báječný program, který všechny velice potěšil.

Za všechny vám děkuji.

Když naše třídní paní učitelka Hnízdilová přišla s nápadem jet na Den dětí do lanového centra do Bystřice nad Pernštejnem, všichni jsme sborově souhlasili, i když jsme mnozí vůbec nevěděli, do čeho jdeme.

To se ukázalo až 1. června, kdy jsme se sešli na vlakovém nádraží a vyrazili za dobrodružstvím spolu s paní učitelkou Hnízdilovou a Knapčokovou. Někteří dokonce vlak skoro nestihli a dobíhali ho na poslední chvíli nebo ti z vesnic nastupovali až na jiných zastávkách, ale nakonec jsme se sešli všichni, kteří se odvážili jet.

Když jsme dojeli do Bystřice, vystoupili a dali se na cestu, začali mít někteří z nás strach. Lanové centrum leží kousek od nádraží a to mnozí z nás ospalců, co po ránu ještě nejsme fit, uvítali.

Už z dálky jsme uviděli ceduli s nápisem **...dotkni se nebe, dotkni se sebe...** Zezačátku to nevypadalo tak hrozně, ale že se budeme škrábat do jedenáctimetrové výšky a budeme závislí sami na sobě, to nahánělo hrůzu všem. Jakmile jsme tam došli, ujali se nás dva instruktoři, se kterými jsme si nejdříve zkoušeli přechod po nízkých lanech, jištění a pak hurá nahoru. Někteří s radostí a plni adrenalinu, jiní s obavou, ale motivací postavit se vlastnímu strachu.

Nahoře nás čekalo celkem sedm překážek, přes které jsme se museli dostat k pevnému bodu v podobě dřevěné lávky. Překážky tvořily lávky a různě zavěšená lana. Mě samotnou to taky stálo spoustu odvahy vylézt nahoru a zdolat všechno, co mi bránilo dostat se zpátky na zem. Když už jsem všechny překážky překonala a dostala se až na konec, čekalo mě velké překvapení v podobě seskoku dolů na zem na pružném laně, s kterým přišly i zvuky „ááá“, „jéééžíííí“,

„já už chci dolůůů“. Někteří z nás si dokonce hráli na Tarzany. Bylo to opravdu úžasné zakončení, se kterým nikdo z nás nepočítal. Dokonce i paní učitelky si to chtěly zkusit, jenže nám už nezbyl čas, protože jsme museli utíkat na vlak.

Ale jak se ukázalo, bylo to úplně zbytečné, protože nám vlak stejně ujel. A tak jsme tam zůstali trčet na nádraží. Jelikož další vlak měl jet až za dvě hodiny, rozhodli jsme se obvolat rodiče, aby nás odvezli

domů v autech. A to se nám podařilo. Všichni jsme se rozloučili a po skupinkách odjížděli domů s úžasnými vzpomínkami, které nám v paměti určitě dlouhou dobu zůstanou.

Všem se nám tento výlet tak líbil, že jsme se rozhodli ho zopakovat nejen se školou. Určitě to doporučuji všem zvědavým lidičkám. Je to opravdu super zážitek :-)

6.C na Konci světa

Na Den dětí byla naše třída 6. C společně s panem učitelem Smékalem na výletě v Hamrech nad Sázavou. Byli jsme se zde podívat na sochu mamuta, která zde byla umístěna teprve nedávno. Z betonu je zde zhotovena hlava mamuta a celá je usazena v zemi. Abyste mamuta objevili, musíte přes lesní zátíší cestou, až narazíte na malou lesní mýtinu, kde uvidíte toto dílo.

Ale kromě mamuta jsme navštívili také Rozštípenou skálu a Konec světa. Ne že bychom cestovali někam do vesmíru, ale byli jsme na hranicích mezi Moravou a Čechami. Tento výlet se nám moc líbil.

Andrea Vrbasová, 6.C

Trosečník aneb jak najít správnou cestu životem – to je název projektu věnovaného prevenci užívání návykových látek. Žáci sedmého ročníku naší školy jsou během celého školního roku seznámeni s tímto sociálně nežádoucím jevem nejen během výuky, ale také formou besed pořádaných Sdružením Nové Město na Moravě, EZOP – nízkoprahovým zařízením pro děti a mládež. Součástí tohoto dlouhodobého projektu je i dvoudenní prožitkový pobyt v dětském táboře v Zubří. Žáci zde zjišťují, že zajímavě a smysluplně trávit volný čas lze i bez berličky návykových látek.

Na tento pobyt se všichni těšili, protože již z vyprávění starších spolužáků věděli, že je čeká něco zajímavého. Však také probíhaly bohaté přípravy. Program pro žáky začal ihned po příchodu do tábora. Vyplnili dotazníky a rozdělili se do 4 skupin. Měli již vymyšlené názvy svých skupin, různé bojové pokřiky a společné znaky (batikovaná trička, šátky...). Zvolili kapitána a byli seznámeni s pravidly naší dobrodružné hry na trosečníky. Aby přežili na ostrově, museli společnými silami splnit různé úkoly a získat tak devět nadějí.

Všichni se s nadšením pustili do hry. Úkoly byly voleny tak, aby mohl být úspěšný každý ze soutěžících. Vždyť každý je v něčem dobrý a je potřeba si to uvědomit, věřit v sebe a své schopnosti.

Vítězi se stali všichni, neboť všem družstvům se podařilo získat všechny potřebné naděje. Na závěr pobytu na všechny čekala pamětní medaile, která dětem měla připomínat, jak skvěle společnými silami zvládli všechny těžké úkoly a jak dobře se bavili. Že je tomu opravdu tak, jsme vyčetli z dotazníků, v kterých děti pobyt velice chválily. Objevily se jediné výtky: „že to není delší“, „že to trvalo krátko“, „že to bylo pouze dva dny“...

Mgr. Hana Knapčoková
Mgr. Jaroslava Hnízdilová

V tomto roce jsme v Zubří zažili mnoho dobrodružství. Plnili jsme různé úkoly. Zkoušeli jsme například, jaké to je, když se slepý ocitne v prostředí, které nezná. Další dobrodružství nás čekalo na lávovém poli, na kterém jsme měli dostat co nejvíce lidí do bezpečí. Tato hra nám dělala problémy, hlavně Mildovi z našeho družstva. Nejvíce se nám líbil suprový táborák s programem, který

jsme vymýšleli my sami po družstvech, diskotéka, na které se všichni vyřádili, jak jen to šlo, šlapadla a loďky, koupání, které jsme si vyžebli na paních učitelkách.

Aneta Vondrušková, Terka Krejčová, Lucka Kostecká, 7.A

Jeden za všechny, všichni za jednoho

Tak to je věta, která je podle mě docela na místě, protože program, který nám připravili učitelé, se týkal právě toho, jak se naučit spolupracovat, komunikovat mezi sebou a držet při sobě.

Řeč je o Zubří, kam se každoročně vypravují 7. třídy z naší školy. Takže společně se 7.B, panem učitelem Hnízdilem a paními učitelkami Svobodovou, Hnízdilovou a Knapčokovou jsme se vydali dne 21. května 2007 brzy ráno na cestu do rekreačního střediska v Zubří. Čekal nás dvoudenní pobyt s názvem Trosečník aneb jak najít správnou cestu životem.

Cesta byla docela dobrá. Batohy nám naštěstí zavezlo na místo auto a už od rána svítlo sluníčko. Když jsem dorazili, dostali jsme chvilku na zabydlení. Pak následovalo seznámení s programem. Když jsme se dozvěděli vše potřebné, byla řada zase na nás. V již předem utvořených družstvech jsme se představili našim učitelům v celé své kráse. Sešla se celkem čtyři družstva s názvy: Soudruzi, Bramboráci, No day a Žraloci. Organizační věci bychom měli z krku, legrace mohla začít!

Čekala nás spousta soutěží, ve kterých jsme sbírali naděje. Například lávové pole, jízda na loďce, což nebylo pro některé zrovna nejjednodušší atd. Ve všech hrách bylo potřeba vymyslet originální taktiku, abychom naději získali. Samozřejmě že bez spolupráce to nešlo! Získávali se nejenom naděje, ale také kladné a záporné body. Ty představovaly oranžové a černé knoflíky, které střežil ve dne i v noci z každého družstva Medicinman.

Program byl skutečně nabitý, ale i přesto zbyl čas třeba na šlapadla. To určitě každého z nás potěšilo. A jelikož počasí bylo fakt super, mohl se uskutečnit táborák. Na diskotéku sice nedošlo, ale tak třeba příště. U táboráku byla legrace. Každé družstvo mělo nachystané nějaké hry. Všichni se bavili, smáli se a kolem jedenácté jsme bohužel museli jít na kutě. Někdo usnul hned, v některých chatkách se to protáhlo...

Druhý den se pokračovalo ve sbírání nadějí a bodů. Pak přišlo vyhlášení. Po snaze získat co nejvíce oranžových knoflíků a co nejméně těch méně vítaných černých se vítězným družstvem stali Žraloci, stříbrní byli Soudruzi, bronz získali Bramboráci a pomyslnou bramborovou medaili získali No day. Hlavní bylo, že všichni splnili úkoly a nasbírali všechny naděje.

Potom následovalo už jen uklízení a balení. Cesta domů byla dlouhá. Sluníčko nám pražilo na záda, nohy nás bolely. U školy jsme si rozebrali batohy a mohli se rozejít domů. Letošní pobyt v Zubří byl velmi zajímavý, plný legrace a zážitků. Velký dík patří určitě paním učitelkám a panu učiteli za to, že nám připravili tak úžasný program!!!

Katka Houserová, 7.C

FLOORBALL

MISTROVSTVÍ SVĚTA STŘEDNÍCH ŠKOL - BRNO 2007

Po čase se nám opět ozvala PETRA SRNSKÁ, naše bývalá členka redakční rady, se zajímavým článkem o průběhu Mistrovství světa středních škol ve floorballu, kterého se jako hráčka českého družstva zúčastnila. Díky ní tak nyní můžete nahlédnout do atmosféry takového šampionátu.

HRAJEME...

Ve čtvrtek 3. května 2007 jsme usínali v domnění, že v pátek hrajeme první zápas v hale Vodova a máme se tam hlásit v 10 hodin. Kolem jedenácté v noci mě budily spoluhráčky, že zítra hrajeme v tělocvičně na Veterinární a farmaceutické univerzitě už v 8.30 hodin. Z toho důvodu, že se nedostavilo jedno z družstev, se kompletně přeházela program zápasů družstev dívek. Já jsem ještě tak napůl spala a nechtěla jsem tomu věřit. Když jsem se ráno vzbudila, tak jsem přemýšlela, jestli se mi to náhodou jenom nezdálo. Nezdálo, byl to fakt, nedorazil tým Gruzie.

Ráno jsme se všichni sešli a společně jsme vyrazili na „veterinu“. Cestou tam jsme přemýšleli, jak to vlastně všechno bude vypadat a probíhat. Nikdo z nás takovou velkou akci snad opravdu nezažil. S hokejkami a taškami jsme se pomalu vlekli do tělocvičny. Celkem nás bylo 16, takže jsme vždycky tak z půlky zabrali šalinu a všichni na nás nevěřícně koukali. No co, my za to nemůžeme. „Ubytovali“ jsme se v šatně s nápisem CZECH REPUBLIC – ORG. (jako organizátor, protože týmy z české republiky byly dva u dívek i u kluků. To proto, že Česko tuhle akci pořádalo).

PÁTEK

První zápas nás čekal s týmem Maďarska. Moc velké šance na výhru jsme si hned v prvním zápase nedávali, ale přesto nás odhodlání a chuť

do hry nepřešla. Důkladná rozsvíčka je velmi důležitá. Rozběhání, protažení, rozehrání. Píšťalka a jde se do hry. Poslední pokyny kouče, pokřik a pět našich hráček i s golmankou nastupuje do hracího prostoru. Rozehra. Nervy začaly pracovat na plné obrátky. Zpočátku to pro náš tým nevypadalo vůbec nadějně. Ale po vstřelení našeho prvního gólu už situace vypadala o něco líp.

Do konce utkání se nám podařilo vstřelit ještě dva góly, ale protihráčky se přece jen nedaly a v posledních deseti vteřinách utkání snížily na konečných 1:3. Z našeho prvního a zároveň vyhraného zápasu jsme měli všichni ohromnou radost. Nicméně i přesto, že se nám podařilo Maďarky porazit, stále jsme měli velké nedostatky jak v celkové hře, tak v chápání pokynů rozhodčích. Rozhodli jsem se, že se to pokusíme v příštích zápasech napravit.

Odpoledne nás ve stejné hale čekal už o něco větší a zkušenější soupeř - Finsko. Už jenom při pohledu do jejich šatny nám bylo jasné, že utrpíme porážku. Perfektní vybavení, oblečení, hokejky, tašky... A my? My amatéři se svými obyčejnými hokejkami, ošoupanými taškami a školními dresy, které vypadaly spíš jako noční košile. Ale optimismus jsme neztráceli. Musíme se snažit, aby ta porážka byla aspoň co nejmenší. Takže tenhle zápas se měl spíše zaměřovat na obranu než na útok.

Finky umí výborně zpracovat míček, nahrát si a vytvořit si skvělou situaci pro vstřelení branky. Bránili jsme „o sto šest“, ale na finskou střelu byla naše obrana i gólmanka krátká. Nakonec jsme vybojovali docela slušný výsledek 2:5. Vlastně jsme ani nečekali, že bychom jim vstřelili vůbec nějaký gól. Takže v našem týmu vládla spokojenost. Ještě pochvaly a výtky od trenéra, harmonogram na další den a většina z nás šla na oběd. Ty, co dojížděly, se rozprchly na nádraží.

SOBOTA

V sobotu jsme očekávali náročný den. Utkáme se s velkými soupeři. Je na nás, jak se s nimi vypořádáme. Dnes hrajeme v nádherné nové hale Vodova, kde už zazněla píšťalka a naše družstvo se statečně hrne do boje proti „kolegyním“ z Prahy. Problém byl docela v tom, že nám (na rozdíl od hráček z jiné země) rozuměly, a tak se špatně vymýšlela taktika během hry. Protihráčky si vždy vytvořily snazší cestu k naší bráně. A my ne a ne se propracovat přes jejich obranu, natož vystřelit na gólmanku. Musím uznat, že pár velice slibných šancí jsme také měli, ale přízemní střely nám nezajistily ani jeden jediný gól. Hráčky z Prahy na tom nebyly o nic lépe, a proto byl konečný výsledek 0:0. S remízou jsme nepočítali, protože jsme hráli s týmem, který minulý rok získal titul mistra republiky.

Odpoledne už bylo horší. Sehrané Švédky nám dávaly již od začátku pěkně do těla. Perfektní zpracování přihrávek, přesné střely, krásná hra. To nám jaksi ještě trošku víc chybí. Takřka nás nepustili před svou branku a skoro celé tři třetiny se hrálo jenom na naší polovině. Naše gólmanka nás mnohdy podržela svými výbornými zákroky. Nakonec se nám přes velké úsilí podařilo vstřelit jeden gól. První a bohužel také poslední v tomto zápase. Jasná převaha Švédka, které nás nakonec „rozdrtily“ 7:1, nás docela zamrzela. Ale hlavu jsme si s tím moc dlouho nelámali, mohla to být přece daleko větší ostuda.

NEDĚLE

Po včerejším, tak trochu smolném dnu jsme se těšili alespoň na dnešek. V šatně panovala dobrá nálada. Většina z nás se cpala čokoládou, snad i proto měli takhle po ránu všichni hodně energie. Nizozemí. To byly hráčky, které už v sukních pobíhaly po hřišti a rozsvíchovaly se. Vážně měly sukýnky, vypadalo to docela

zajímavě a my si říkali, že nás přece neporazí holky v sukních. Myslím, že oba týmy byly docela vyrovnané. Hra pro nás vypadala velice slibně. Holky na střídačce vždy zatínaly ruce v pěst, když se náš útok řítíl na nizozemskou branku. Bohužel skoro ve všech případech se ze střídačky ozvalo jen „ale néé!“ Opět nás zradily přízemní střely.

Po zbytečné brance Nizozemska jsme se sebrali a začali hrát trochu tvrději. Díky vydařené akci se nám podařilo vyrovnat. Ovšem k naší vší smůle jsme si v posledních vteřinách utkání nechali dát další branku. To nás stálo prohru 2:1. Smutní z neproměněných šancí a ze zbytečného gólu jsme se připravovali na další zápas. „Sousedky“ ze Slovenska už se těšily, jak nás porazí. A taky porazily - 2:0. V tomhle zápase bylo vidět, že jsme se ve hře hodně zlepšili, ovšem nebylo nám to nic platné. Nakonec jsme se shodli, že tenhle den nestál také za nic, a že bychom to měli fofrem změnit.

PONDĚLÍ

V pondělí nás čekal odpočinkový den. Všechny týmy jely na celodenní výlet. Navštívili jsme známou propast Macochu a jeskyně v Rudce u Kunštátu. Po výletu byl na programu Večer národů. Jednotlivé země měly připravenou nějakou prezentaci, ve které se jako tým představily.

V předchozích zápasech jsme vyhrát nemuseli, ale v úterý už nám šlo o každý gól. Máme šanci dostat se mezi čtyři nejlepší týmy světa. Po minulé remíze s Prahou jsme si dávali šanci, že bychom je konečně mohli porazit. Hráli jsme hned zrána a také to bylo znát. Všichni byli ještě nějaký ospalí. Podle toho také dopadl konečný výsledek. Ani do konce utkání jsme se nedokázali probrat z jakési ospalosti a prohráli jsme 2:5. To nás mrzelo, protože jsme to vyhrát mohli. Nicméně museli jsme se jít připravit na další soupeřky.

Na hřišti jsme se opět setkali s hráčkami z Maďarska. Tvrdá hra a odhodlání nás hnala k vítězství. Byla to velice napínavá hra. Jásot z naší střídačky vždy po vstřelení branky byl nepřeslechnutelný. Konečně jsme zase jednou vyhráli. 3:1, to byl

výsledek, ze kterého jsme se radovali ještě dlouho potom. Ovšem ani to nestačilo k tomu, abychom se dostali mezi čtyři nejlepší týmy. Nevadí, aspoň budeme bojovat o krásné páté místo.

STŘEDA

Středa – poslední den. Abych pravdu řekla, měli jsme strach, ale zároveň jsme se těšili, že už to konečně skončí. Prostě musíme vyhrát. Zvláště po tom, co jsme se dozvěděli, že se utkáme opět s Prahou a Maďarskem. Maďarsko bylo připraveno nám všechny ty prohry, které s námi utrpělo, vrátit. My se utěšovali tím, že už jsme je dvakrát porazili, tak to snad i dnes bude hračka. Ale nebyla.

Když zazněl tón ohlašující konec třetí třetiny, všichni z nás se chytali za hlavu. Na elektronické tabuli svítil výsledek 1:1. Měli jsme obrovské šance, často jsme nad soupeřkami měli převahu. Ale nebyli jsme schopní míček ještě alespoň jednou propašovat za maďarskou gólmanku. Byla to velká škoda. Nervy pracovaly a my jsme si lámali hlavu před naším posledním utkáním mistrovství. Oba týmy chtěly vyhrát, a tak ani protihráčky z Prahy nám nenechaly nic zadarmo.

Náš útok se vždy znenadání vyřítíl k pražské brance a už už jsme viděli míček v brance, ale zase nic. Několik takových situací nás už pomalu ničilo. Když i po druhé třetině byl stav stále 0:0, řekli jsme si, že do poslední třetiny musíme dát všechno. Všechno jsme do ní dali, ale branka ani na jedné straně nepadla. Stav tedy zůstal 0:0.

VÝSLEDEK

Dnešní remízy nás připravily o páté místo na mistrovství. Celkově jsme na šestém místě. Ale uznejte, my, amatéři, šestí nejlepší na světě, to je krása. Myslím, že jsme ani Brnu, ani škole neudělali vůbec žádnou ostudu. Odpoledne proběhlo ještě slavnostní vyhlášení s doprovodným programem. Mistry světa se staly Švédky i Švédi, druží byli Finky i Fini, třetí byli Nizozemky a Češi – Pražáci, na čtvrtém místě Slovenky a Rusové, páté Češky – Pražačky a Slováci, šesté Češky-org. – Brňačky a Češi-org. – Brňáci, sedmé

skončily Maďarky a Němci a osmí Nizozemci (Gruzijky se nedostavily).

Vlastně byl úspěch už jen to, že jsme se dostaly na mistrovství světa. Na druhou stranu bych řekla, že to náš trenér docela podcenil. Sice jsme trénovali už někdy od podzimu, ale na tréninky chodilo málo lidí a tréninky se také často rušily. Ve čtvrtek, den před zahájením mistrovství jsme se teprve úplně všichni sešli v tělocvičně. Poprvé jsme viděli některé hráčky, jak hrají, a také se teprve učila chytat naše gólmanka. Tu jsme sehnali na poslední chvíli, i přesto že nikdy brankařku nedělala a byla po zranění kotníku. Pokyny rozhodčích jsme se také dozvěděli až teď. Takže jsme nebyli vůbec sehnání a připravení, to v tom udělalo taky své. No a potom si náš trenér může v zápase vykřičet hlasivky, co děláme špatně.

VEČER NA ROZLOUČENOU

Večer se všichni těšili na závěrečnou párty v Semilasu. Diskotéka byla v plném proudu a nezáleželo na tom, jestli tancují Češi se Švédy nebo s Finy. Všichni se výborně bavili. Pomohli k tomu i zábavné soutěže, kterých se aktivně účastnili hráči ze všech zemí.

Já jsem hrála v obraně. Tam to bylo super, vždycky házet protihráčky přes mantinely (samozřejmě čistě, bez faulů), i když já sama jsem tam taky párkrát skončila. Organizátoři nestačili běhat kolem a mantinely spravovat. Probíhaly takové menší souboje mezi jednotlivými dvojicemi. Postrkování i tvrdé lokty. No co, trochu tvrdě se hrát přece musí. Pravda, že o tom svědčil sám výsledek, že jsme byli nejvíce vylučované družstvo.

I přes různá zranění, tresty a prohry jsme velice spokojeni s výsledkem. I když pravda, mohlo to být o něco lepší. Ale slibujeme, že budeme pořádně trénovat a příště to všem „natřeme“ zase my. Z mistrovství jsme si odnesli hodně nových užitečných zkušeností. Našli jsme nové kamarády a užili jsme si spoustu legrace. Prostě to byl super zážitek, na který se jen tak nezapomíná a který někdo jen tak nezažije.

Petra Srnská

Výlet 6.A a 6.B do Javoříčských jeskyní a na Bouzov

Třídy 6.A a 6.B společně s třídními učitelkami zaměřily v rámci jednodenního školního výletu za poznáním i za zábavou do Olomouckého kraje. Konkrétně naše cesta začala u Javoříčských jeskyní, kde jsme v podzemí prošli 740 metrů chodeb, dómu a propastí a obdivovali jsme překrásnou krápníkovou výzdobu.

Dalším naším turistickým cílem byla prohlídka romantického hradu Bouzov, jehož založení se datuje do počátku 14. století. Užili jsme zde i spoustu legrace s nazouváním obrovských neforemných pantoflí, které jsme si obouvali v mnoha místnostech s parketami.

Nevšedním zážitkem byly pro všechny z nás jízdy na minikárách po speciální zámkové dlažbě s nožním řízením a ručními brzdami. V očích žáků se střídaly pocity strachu, radosti, nebezpečí a dobrodružství. Všichni si ale nakonec jízdy parádně užili!

Zakončením výletu byla návštěva Galerie v podhradí Bouzova, která nabízela historický areál s „Trój-

ským koněm.“ Tato prohlídka vyvrcholila ukázkou postupu přípravy a výstřelu z vrhacího praku z doby husitské a také střelbou na střelnici.

Příjemně unaveni a obohaceni o nové zážitky jsme se v podvečerních hodinách vrátili do míst, do kterých se budeme vracet vždycky rádi – do našich domovů.

Mgr. Marcela Slámová

Výlet 6.C do Kutné Hory

Školní výlet do Kutné Hory se uskutečnil 18. května 2007. Jeli jsme s bezva panem učitelem Smékalem a s paní učitelkou Janíčkovou. Navštívili jsme kostnici, kde jsme se dozvěděli spoustu zajímavých věcí, například že z původních šesti pyramid z kostí se zachovaly jenom čtyři nebo že lustr obsahuje všechny kosti lidského těla. Potom jsme měli půlhodinový rozchod v centru Kutné Hory. Po zmrzlině jsme nakoukli do mincovny, kde jsme si mohli zakoupit dva druhy mincí (každou z jiného kovu). To bylo vše, co jsme si tam mohli prohlédnout, protože jsme na prohlídku nešli. Koupili jsme si nějaké mince a šlo se do dolů. Po přednášce pana průvodce jsme si museli vzít pláště, helmy a velké těžké baterky, abychom mohli vyrazit dolů.

Uprostřed podzemí nám pan průvodce pověděl zajímavou pověst ze středověku a ukázal, jak vypadá absolutní tma. Další návštěva byla v chrámu sv. Barbory, který je bohužel rekonstruován, a tak kolem něj bylo lešení. Varhany v chrámu mají 4000 pískál a 3 klaviatury. Nakonec jsme měli ještě hodinový rozchod na zakoupení suvenýrů a nějakých dobrot na cestu. Domů jsme jeli strašně plným vlakem a stáli jsme v uličce. Na vlakovém nádraží nás čekali rodiče a odvezli nás domů. Výlet se nám moc líbil.

Martina Chrástová a Klára Petrová, 6.C

Výlet 7.B na Tři Studně

Poslední květnový týden se na naší škole uskutečnilo asi nejvíce třídních výletů a na svůj výlet vyrazila i 7.B. Veškerou dopravu jsme řešili „pěškobusem“ a prvním úkolem bylo přemístit se z Nového Města na Tři Studně, kde jsme se ubytovali v hotelu U Loubů. Někteří se tvářili značně rozpačitě už na informaci, že tam skutečně musí dojít pěšky, a dokonce i se vším, co si s sebou nabalili.

Ale ubytování i strava byla super! Před obědem jsme se ještě rozdělili na 2 družstva a začal lítý boj o pohár „SVOMAT“ (malá vysvětlivka: zkratka jmen učitelů). Hráli jsme přehazovanou a fotbal s míčem na ragby, což bylo docela dobrodružství, protože se vůbec nedalo dopředu předpokládat, kam míč poletí...

Po skvělém obědě jsme se vydali na pěší túru směrem k Žákově hoře a Brožově skalce a cestou jsme si zahráli hru

na hledání diamantů a brenball. Večer bylo na programu koupání v bazénu a pak už zlatý hřeb programu - noční hra „Na tryfidy“. Tedy zlatý hřeb to byl jen pro některé, protože jiní si naivně mysleli, že v dešti a tmě se do lesa přece nemůže jít...

Druhý a poslední den byl ve znamení koupání a her, které jsme kvůli počasí většinou hráli v hotelu. Pohár získalo (sice velmi těsným rozdílem, ale získalo) družstvo SVO, ale ani druhé družstvo neodešlo s prázdnou - něco sladkého na zub zbylo pro všechny.

Dokonce se našemu doprovodu některých z nás (tedy zvláště těch, co špatně poslouchali, nepozorně četli instrukce a chyběly jim náhradní suché boty a věci...) zželelo, a tak jsme zpátky dojeli místo pěškovému autobusu.

Některé citáty z výletu (tedy ty publikovatelné...):

- § Adam: „Už tam budem?“ (při kterémkoli pěším přesunu)
- § Marek: „O náhradních botách tam fakt nic nepsali...“ (Máro, příště čteme)
- § Adam: „Tak tohle fakt neeeeeeeeeeeee!!!!...“ (při noční hře, zbytek citátu je z pochopitelných důvodů vynechán)
- § Matěj: „Co furt mají, proti skautu je to mateřská školka...“ (při noční hře)

Mgr. Dagmar Svobodová

Výlet 7.C na Tři Studně

Protože každý rok jezdíme na výlety, i tento rok jsme vyrazili. V úterý 29. května jsme se i přes nepřízeň počasí sešli na vlakovém nádraží, z kterého jsme měli vyrazit na Tři Studně. Z Cikháje jsme šli úpornou a navíc mokrou cestou na Žakovu horu. Když jsme se z posledních sil vyškrábali nahoru, čekala nás už jen cesta na Tři Studně přes Stříbrnou studánku, kde jsme se mohli napít údajně pitné vody. Když jsme kolem poledne uviděli ceduli s nápisem Tři Studně, zajásali jsme. Došli jsme do penzionu Duha, kde jsme měli být ubytováni, a zabydlovali jsme se.

Na večeri, snídani a oběd jsme chodili do hospody nedaleko od našeho penzionu. Od tří jsme měli na dvě hodiny zamluvený bazén v hotelu, kde jsme se patřičně vyřádili. Někteří hráli kohoutí zápasy, jiní soutěžili nebo se potápěli. Odpoledne jsme hráli vybíjenou. K večeru byly na programu společenské akce. Asi nejlepší byla hra na velkého goriláka. Asi po 10 hodině večer jsme měli zvládnout stezku odvahy. Jenže v lese jsme trochu zabloudili, tak se paní učitelky rozhodly pro obyčejnou cestu, kde na konci byla svíčka a my se na papír u ní měli podepsat. Jelikož to nebylo moc strašidelné, přidala paní učitelka Hnízdilová jednu strašidelnou historku o muži, který zde v oblasti u Sykovského rybníka přepadával ženy a nosil mechové podrážky. No, myslím, že jsem nebyla jediná, kdo se začínal bát, když paní učitelka zaječela a my se šíleně lekli. Pak jsme šli spát.

V půl osmé byl budíček a šli jsme na snídani. Celé dopoledne mírně poprchalo, takže jsme zůstali v chatě a hráli hry nebo pingpongový turnaj, do kterého se zapojily i paní učitelky. Když jsme se sbalili, byli jsme rádi, že nemusíme pěšky, jak to bylo původně naplánováno, ale že se hezky poveze autobusem. Pak jsme se rozloučili a každý zamířil svou cestou k domovu. Byly to velice zajímavé a suprové dva dny, kde s naší třídou nebyla nouze o legraci.

Barbora Dutková, 7.C

Výlet 8.A po Žďárských vrších

Poznáváme krásy přírody v cizích zemích, ale známe dobře okolí, ve kterém žijeme? Za humny našeho města jsme obdivovali krásnou přírodu Žďárských vrchů a hned jsme z našeho stanoviště – penzionu na Třech Studních, navštívili dva: Žakovu horu a ten nejvyšší - Devět skal. V nohách jsme měli 40 km a podívejte se, jak se nám to líbilo!

Výstup na Devět skal

Prales na Žakově hoře

Mgr. Jitka Matoušková

Výlet 7.A a 7.D na Špilberk a do dinoparku

Dne 31. května 2007 se naše třídy vydaly na školní výlet. A co jsme zažili? Schválně se pojd'te podívat.

První zastávka na brněnském Špilberku, kde jsme zjistili, že vězni se dříve neměli vůbec špatně – až na to mučení!

Naštěstí tam měli figuríny a na nás předvedli jen malou ukázkou. Ve škole nám to přece stačí!

No a konečně jsme ve vyšovském dino a zoo parku!

V zoo parku nás nejvíce lákal babiččín dvoreček, kde jsme se opravdu vyřádili!

Dinosauři vypadají roztomile a přátelsky, ale vtipné popisky nás velmi rychle vyvedly z tohoto omylu!

Školní výlet 8.B a 8.C do Jeseníků

V úterý 29. května 2007 nesměřovaly cesty 8.C a 8.B ke škole, ale ke kulturnímu domu. Někteří šli se zavazadly pěšky, jiní měli odvoz. Naše cesta autobusem začala deštivě, ale za chvíli už bylo hezky a my jsme jeli až na hrad Úsov, kde jsme viděli spoustu vycpaných zvířat, ale třeba i jejich bobky nebo lovecké zbraně. Potom jsme jeli do Olomouce, kde jsme si neplánovaně vyslechli výklad o morovém sloupu, viděli jsme jednu z kašen a místní slavný orloj. Následoval oblíbený rozchod po Olomouci. Hned potom jsme se jeli ubytovat do penzionu ve vesnici Karlov. Byli jsme rozdělení do 2 budov, pokoje jsme měli po čtyřech až osmi. Nenastal ani žádný vážnější problém s ubytováním.

Večer jsme zapálili oheň a udělali jsme si táborák. Někdo si šel zaběhat, zahrát volejbal, kuželky nebo na schovávanou. Okolo deváté nás zahrnuli dovnitř a my jsme měli čas pro sebe. Hráli jsme hry typu flaška apod. Potom jsme se šli umýt (na většinu vyšla ledová voda) a zase na pokoje, kde jsme si našli zábavu ve hraní karet, flašky na otázky a hlavně jsme hodně drbali. Oblíbená zábava bylo klepání na zdi a dveře, protože na chodbě byl pořád někdo.

Spát šla většina až druhý den, který začal snídání v půl deváté. Po ní jsme šli k autobusu, který nás zavezl o pár kilometrů dál, kde jsme nasedli na kyvadlovou dopravu a jeli na Praděd. Stejně jsme si velkou dálku ale vyšlápli sami, navíc ve strašné mlze a zimě. Tam jsme se občerstvili, nakoupili pohledy a někteří nadšenci šli až nahoru. Stejně tam ale nic neviděli. Cesta zpátky byla o hodně příjemnější. Šli jsme totiž z kopce. Tím ale naše túra nekončila, teprve začínala. Šli jsme po

stezce Bílá Opava, ale jelikož jsme šli ve skupinkách, asi 15 lidí v čele s panem učitelem Jurkem zapomnělo odbočit a nešli náročnou a dlouhou (ale zajímavou) stezkou, ale hodně si to zkrátili.

Nakonec jsme se sešli a úplně vyčerpaní jsme došli až do Karlovy Studánky. Tam nás učitelé strašili, že půjdeme ještě 8 km do Karlova, ale díkybohu nám dali rozchod, který nás probral, a po něm jsme už jeli na penzion. Šli jsme na večeri, kde byla uzavřena sázka. Janča S. se vsadila s panem učitelem Jurkem, že když sní svíčkovou s 20 knedlíky, bude mu říkat strejdo, když nesní, bude jí on říkat prcku. Sázka bohužel ztroskotala na tom, že v kuchyni došly knedlíky, takže se dohodli, že si tak budou říkat oba. Po večeri se spousta lidí odebrala na pokoje, ale někteří zůstali v jídelně, kde jsme si udělali diskotéku. Ten den šel někdo spát dřív než včerejší – túra byla unavující.

Třetí den dopoledne bylo balení. Po snídání jsme opustili náš dočasný domov a cestu domů jsme spojili ještě s exkurzí na zámek Velké Losiny. Po ní jsme vyrazili na cestu domů a tam jsme unavení padli do postelí.

Adéla Šujanová, 8.C

Výlet 9.B do Českého ráje

Jako každý rok i letos jsme se na výlet vydali jako první, a to už 9. května. Na výlet jsme se všichni moc těšili, akorát nás trochu mrzelo, že nás nakonec jelo takhle málo! Všichni jsme museli brzy vstávat, abychom vyrazili brzkým vláčkem směr námi vybraný Český ráj. Naše cesta začínala na vlakovém nádraží v Novém Městě, kde jsme se všichni sešli. Než jsme se nadáli a rozloučili s naším drahým městečkem, už jsme nastupovali do vlaku. Cesta se odvíjela jako vždycky, nejprve jsme se museli rozkoukat a potom jsme si užívali spousty legrace i za zamračeného počasí.

Dopoledne jsme už kráčeli po ulicích, naší první zastávky, a to Jičína. Nejprve jsme dostali rozchod, abychom se pokochali zdejšími památkami. Někteří ale tento volný čas strávili posezením u káfička pěkně v teplíčku jičínské kavárny. Další zastávkou byla Zámecká galerie Jičín. Tady se nám všem velice líbilo, protože jsme zde mohli zavzpomínat na naše dětství. Byla tu výstava všelijakých hraček, hlavolamů a různých blbinek určených pro naše vyblbnutí. Dále jsme pokračovali do Rumcajsovy ševcovny, kde jsme se podívali na oblíbené pohádkové postavičky, a to na Rumcajse, Manku a Cipíška. A potom už honem na autobus, který nás zavezl na místo našeho pobytu. Dojeli jsme, ubytovali se a opět hurá na túru. Ale tahle byla ještě velmi krátká, jen taková seznamovací. V šest hodin pro nás byla nachystána večeře, která byla velice dobrá. Potom si chvíli odpočinout, ještě pokecnout o uplynulém dni a hurá do hajan, protože jsme věděli, že náš druhý den bude velmi náročný.

Druhý den ráno jsme vstali, šli na snídani, kde jsme zjistili, že jsme se skoro vůbec nenasnídali, protože přiděly jídla byly celkem malé a mnozí z nás měli hlad. Ale i přesto jsme se vydali na velmi náročnou a mnohými neoblíbenou túru po Prachovských skalách směrem ke zřícenině Trosky. Na Trosky jsme přišli už celkem vyčerpaní, ale naše úsilí a snaha o překonání této vzdálenosti stála opravdu zato. Byl zde krásný výhled, mohli jsme si prohlédnout blízkou i vzdálenou krajinu a pokochat se okolím, ale naší starostí jsme byli hlavně my sami! A důvod? Velmi silný vítr, takže jsme se báli, abychom neulétli. Pokochali jsme se přírodou, namasírovali si nohy a opět nás čekala ta dlouhá cesta zpět. Přišli jsme tak zmožení, že nám prvně nebylo moc do smíchu. Ještě aby také bylo po 25 kilometrech! Ale po chvilce odpočinku jsme byli opět čilí. Spolu s Tomem jsme si zazpívali,

zadováděli a zatancovali a bylo nám opět hej! Tento večer jsme si všichni naplno užili také proto, že to byl náš poslední společný večer.

Najednou tu byl třetí a zároveň poslední den našeho pobytu. A jak jsme se na tento výlet těšili, tak nám také velmi rychle utekl. Museli jsme si sbalit věci, poklidit, zkontrolovat vše potřebné a vyrazit směr Jičín a později náš milovaný domov. V Jičíně jsme se ještě stavili v obchodech a dokoupili potřebné jídlo a pití na cestu. Ale protože jsme měli takový hlad, který nám nedovolil pokračovat v cestě, tak jsme se ještě stačili naobědvat v místní restauraci! Všem jídlo

velice chutnalo a hlavně pomohlo pro doplnění dalších sil, které nám chyběly díky zdlouhavému pochodu z Prachova do Jičína, což bylo asi 11 kilometrů. A pak už nás čekalo jen jediné, a to zpáteční cesta. Probíhala tak trochu ospale, ale z naší únavy nás vždy probudily časté přestupy. Kolem sedmé hodiny jsme se po třech dnech vrátili domů. A tak skončil náš poslední výlet.

Ale na co ještě nesmím zapomenout, jsou zábavné příhody, které opět provázely náš výlet. A kdo myslíte, že byl tím hlavním aktérem? No ano, jak jinak než náš drahý Liborek. Začalo to zabouchnutými klíči v zámku v naší společné sprše, dále to pokračovalo špatně položeným batohem v jičínské restauraci a skončilo to naštěstí už poslední havárií, a to rozbitým oknem ve zpátečním vlaku. A pak také něco od nás od holek. To byl pro změnu rozbitý kohoutek u nás na pokoji, z kterého tekla vařící voda a vůbec nešla zastavit. Takovýchto příhod bylo samozřejmě více, ale to zase někdy příště. A pak se chci ještě omluvit Líbovi, že jsem ho zde uvedla, i když on mi to snad promine! Musím teda říct, že jsme mooc rádi, že ho máme, protože s ním si člověk užije toooolik legrace...

A snad ještě poslední věc, jestli mi teda ještě dovolíte. Chtěla bych poděkovat jménem celé třídy našim učitelům, a to paní učitelce Janíčkové a panu učiteli Smékalovi za krásné výlety, které pro nás zorganizovali, a za jejich práci pro náš kolektiv. Ale v neposlední řadě chci poděkovat celé naší úžasné třídě za to, že jsme byli takhle spolu, tolik si rozuměli, zažili tolik legrace a společně prožili někdy v dobrém a někdy v horším tyto naše společné 4 roky. A doufám, že i když se nyní vydáme každý svojí cestou, budeme se vídat a na tyto čtyři roky vzpomínat jen a jen v dobrém!

Aneta Šlechtová, 9.B

Výlet 9.C do Krkonoš aneb jak jsme si to užívali!!!

Nejprve jsme měli jet na výlet jako první a nakonec uzavíráme období výletů. A dokonce ani místo jsme neměli hnedka napoprvé. Měli jsme jet do Beskyd a skončili jsme v Krkonoších.

13. června jsme se všichni sešli u vlakového nádraží a těsně po sedmé hodině jsme vyrazili do Žďáru. Na všech pět přestupů jsme moc času neměli, ale nakonec jsme všechno stihli. Vlaky měly sice zpoždění, ale i díky našim rychlým nožičkám jsme zdárně dojeli do cíle, kterým byl Harrachov. Údajně jsme měli jít od centra jen pár kroků, ale s tím, že je centrum dlouhé kolem tří kilometrů, jsme nějak nepočítali, a proto se nám procházka s narvanými batohy trošičku protáhla. Ale hotel Silent, který nás na konci čekal, stál i za těch pár kilometrů. Rozdělili jsme si pokoje, které byly převážně po čtyřech.

První den na nás naštěstí čekala „jen“ procházka městem a taky jsme navštívili bobovou dráhu, na které se někteří z nás svezli, a musím uznat, že to byla fakt sranda. A hlavně k tomu přispěl i moc pěkný kluk, který prodával lístky **J**. Pro dnešek by tahle procházka stačila, a tak jsme se vrátili na pokoje. Okolo šesté hodiny nás čekala v jídelně večeře, která nám po celodenním hladovění přišla vhod. S námi v hotelu byli i předškoláčky, kterým někteří z nás snědli krupičnou kaši. Po večeři jsme měli volný program. Kdo chtěl, mohl si zahrát kulečnick, fotbálek nebo ping-pong. A pro ostatní se na pokoji 201 (takže našem) konala soukromá diskotéka. Okolo půlnoci jsme se pomalu rozešli na pokoje – byla totiž večerka, a tak jsme měli jít spát.

Na druhý den nás čekala příšerně dlouhá túra, takže jsme se museli posilnit a na to přišla vhod snídaně. Měli jsme švédské stoly, na kterých si každý přišel na své. Bylo tam pečivo a každý si k němu mohl vybrat, co chtěl – sýry, salámy, máslo, paštiku, marmeládu nebo třeba med. Našli jste tam ale i párky, palačinky, müsli s jogurtem nebo ovoce, mezi kterým nechyběl třeba ani ananas. Kdo byl po předěšlé noci „trošku“ unavený, mohl si nalít i kávu. Až jsme si po tak vydatné snídani odpočinuli, vydali jsme se na plánovanou túru. Míjeli jsme Černý potok, jenž tekl podél Krakonošovy stezky, která se táhla pořád do kopce. Tím byli někteří z nás odrazeni hned na začátku. Než jsme došli k prameni Labe, čekaly

nás stále kopce, ale když už jsme na ně vyšplhali, ten pohled stál vážně zato! Sešli jsme dolů, jak nejrychleji to šlo, a zastavili se po cestě u Mumlavských vodopádů. Když jsme konečně dorazili zpátky na hotel, museli jsme počkat ještě hodinu, než bude večere. Tu hodinku každý z nás využil jinak – někdo se sprchoval, někdo se jen rozplácl na postel a podobně. Někteří z nás našli na nohách pořádné puchýře, se kterýma se ani chodit nedalo. Nejvíce unavená se nám zdála paní učitelka Gregorová, která to ale nesla velice statečně. Po večeri jsme měli opět volno, takže kulečnick a fotbálek byl v nepřetržitém pohybu, i když nám už docházely desetikoruny (na recepci, ve vedlejším hotelu i v hospodě poblíž už jsme je vybrali **J**). Večerku jsme měli kratší, a to kvůli našim „hlasitým projevům“.

Čekal nás poslední den a také cesta domů. Ještě předtím jsme se podívali do Hornického muzea a prošli 1,5 km dlouhou štolu. Museli jsme mít na hlavách helmy, ve kterých jsme vypadali jak... prostě fakt zajímavě. Kapala nám na hlavu voda, dokonce jsme museli jít i potmě a taky nám tam byla pěkná kosa (hlavně těm, co neměli mikiny – Elišce a Vendi). Když jsme vyšli na denní světlo, daly nám paní učitelky hodinový rozchod po Harrachově. No a pak jsme konečně nasedli na autobus a později na vlak. Naše tříminutové přestupy stály fakt zato, protože běhat s batohy na spálených zádech je trošku bolestivé. Většina vlaků ale měla zpoždění, takže jsme bez zdržení dorazili konečně domů!!!

Dita Niesnerová, 9.C

O korunu Karla IV. – celoroční hra ve Slavkovicích

Ahoj kamarádi!

Znovu se vám ozýváme, v tomto roce už naposledy, abyste se dozvěděli, jak pokračuje naše celoškolní hra.

• **Duben** **Kuchtění**

Poslední týden v dubnu se z naší školy linuly lákavé vůně. To královské družiny plnily další ctnost – „Kuchtění“. Každá družina musela dokázat, že umí přežít bez dvorního kuchaře. Ze všech se stali kuchtíci, ruku k dílu přiložil i král. Stanovené podmínky byly: připravit teplé jídlo pro všechny obyvatele hradu, zajistit si k tomu potraviny, nástroje i nádobí. Zvolená jídla byla překvapením pro nás všechny. Chcete znát, jaké dobroty se objevily na naší týdenní královské hostině? Překládáme přehled:

Pondělí	Království Jiřího	„oranžový“	obložené topinky (kečup, sýr, salám)
Úterý	Království Vítka	„žlutí“	lívance se šlehačkou, džemem a kakaem
Středa	Království Matouše	„modří“	trojbarevný pudink se šlehačkou, ovocem a piškoty
Čtvrtek	Království Lucie	„červení“	krupicová kaše s máslem, skořicí s kakaem
Pátek	Království	„zelení“	pečené plněné taštičky se sýrem, kečupem a salámem, sypané kmínem

Děláme vám chutě? My jsme si všichni moc pochutnali! Nakonec nás čekal nelehký úkol – ohodnotit kvalitu a estetiku každého jídla. Družiny se bodovaly vzájemně tajným hlasováním. Do erbu všem družinám přibýly další body. Největší úspěch měli „zelení“.

• **Květen** **Tanec**

Královský dvůr se rád bavil a proto další ctnost, kterou jsme plnili, měla název „Tanec“. Zde se hodnotí ztvárnění středověkého tance v režii družin. Tento úkol se líbil hlavně děvčatům, protože hned po zadání se ve své fantazii stala dvorními dámami. Kluci byli spíše na rozpacích, rytířský turnaj byl pro ně rozhodně přitažlivější.

Hodnocení rovněž nebylo jednoduché. Hodnotili jsme celkový estetický dojem, ladnost pohybu, choreografii, dobové kostýmy. Při samotné soutěži jsme se pořádně zasmáli, protože tanec musely také

předvést všechny paní učitelky i paní školnice.

• Červen Statečnost

Před prázdninami nás čeká plnění již poslední ctnosti: „Statečnost“. V noční hře musíme prokázat statečnost, odvahu, nebojácnost. Už aby to bylo! Moc se těšíme! Jak se nám zdařil tento úkol se dozvíte v dalším čísle Puclíku v novém školním roce. A která družina zvítězila v celoroční hře? Kdo bude novým králem Země české? To také najdete v dalším čísle.

Hurá na prázdniny, ať nám všem utíkají co nejpomaleji!!!

Kamarádi ze Slavkovic

Náš výlet do Prahy

30. května 2007 jsme jeli se školou na výlet do Prahy. Musela jsem brzy vstávat. Mě a ostatní děti odvezli někteří rodiče na vlakové nádraží ve Žďáře nad Sázavou, kde jsme všichni počkali na rychlík. Cesta trvala 2 a půl hodiny, ale ubíhala rychle.

Když jsme vystoupili v Praze na hlavním nádraží, sjeli jsme jezdíci schody do podzemí na metro. Metrem jsme přijeli na stanici Malostranská a došli jsme na Staré zámecké schody. Po těch jsme vyšlapali k Pražskému hradu. Cestou jsme se stavili do Zlaté uličky, kde jsme si prohlédli krásné malé domečky, ve kterých v dřívějších dobách bydleli alchymisté. Dále jsme navštívili věž Daliborku, kde jsme viděli výstavu středověkých mučidel.

Poté jsme došli na nádvoří Pražského hradu. Překvapila mě výška věží chrámu sv. Víta, který je postaven v gotickém slohu. Byla jsem ráda, že jsme se mohli podívat dovnitř, ale škoda, že hrobka českých králů byla uzavřena. Představte si, že jsme viděli střídání hradní stráže. Pak jsme museli vyšlapat hodně velký kopec, abychom se dostali k Petřínské rozhledně. A dokonce jsme všichni vylezli až nahoru. Pohled na Prahu z výšky stál zato. Vedle rozhledny jsme vešli do zrcadlového bludiště, kterým jsme prošli do síně s křivými zrcadly, kde jsme si užili mnoho legrace.

Dále jsme pěšky pokračovali na Karlův most. Bylo na něm mnoho soch. Sáhli jsme si na sochu splněných přání a viděli jsme i sochu Bruncvíka. Přešli jsme most a dostali jsme se na Staroměstské náměstí, kde jsme viděli orloj. Bylo zde také na zemi 27 křížů za 27 čes-

kých pánů. A ještě jsme se prošli po Pražském poledníku. Pak jsme zase nasedli na metro a odjeli jsme na stanici Praha – Holešovice. Zde jsme se šli najíst do McDonaldu. Pak jsme tramvají přešli na Pražské výstaviště do Mořského světa., kde bylo k vidění spousta mořských ryb a živočichů. Moc se mi tam líbilo a na památku jsem si koupila plyšovou želvu.

Po skončení prohlídky jsme se vrátili metrem zpět na hlavní nádraží, odkud jsme odjeli vlakem domů. Poznala jsem spoustu nových věcí a zážitků, ten výlet byl prostě prima.

Kristýna Brabcová, 3. ročník ZŠ Slavkovice

DOPRAVNÍ HŘIŠTĚ

PETR ŠOPF, 4.B

DOPRAVNÍ SOUTĚŽ PRO 4. TŘÍDY

Ve středu 23. května jsem se probudil, nachystal jsem se na dopravní hřiště a šel jsem ke kulturnímu domu. Cestou jsem potkal Honzu Babeje, a tak jsme šli spolu. Když jsme dorazili ke kulturnímu domu, tak jsme museli ještě chvíli čekat.

Jakmile přijel autobus, tak jsme do něj naskočili a už jsme jeli. Jeli jsme na dopravní hřiště do Žďáru nad Sázavou, kde si pro moji třídu 4.B a pro třídu 4.A paní Sobotková z Klubíčka připravila dopravní soutěž. Když jsme dojeli do Žďáru, tak jsme si dali batohy na lavičku a rozdělili jsme se do osmi družstev. Já jsem byl kapitánem 4. družstva.

Čekaly nás čtyři soutěže: kvíz, dopravní značky, křížovky a jízda po dopravním hřišti. Moje družstvo všude získalo maximální počet bodů, jen jeden jsme ztratili při jízdě po dopravním hřišti. Potom nás zavolali, že máme stejně bodů jako 5. družstvo, a tak jsme dostali další otázky, které měly rozhodnout o vítězi. Dali nám uhádnout osm značek, ale opět jsme dostali stejný počet bodů jako 5. družstvo. Následoval tedy kvíz. Poprvé uhádla otázku obě družstva, ale podruhé jsme otázku správně odpověděli jenom my, tak jsme byli první! Pak mohlo být konečně vyhlášení vítězů. Na 3. místě bylo 6. družstvo, na 2. místě 5. družstvo a na 1. místě jsme byli my. Dostali jsme ceny a diplomy. A úplně všichni dostali lízátko.

DEN DĚTÍ VE ČTVRTÝCH TŘÍDÁCH

MGR. JAROSLAVA TRUKSOVÁ, MGR. IVANA FOUSKOVÁ

Mezinárodní den dětí strávili žáci 4. tříd trošku netradičně. Ráno se jako obvykle sešli s paní učitelkou ve třídě, kde se dozvěděli, co je v tento den čeká. Zvládli si také společně zazpívat písničku a pak už se všemi dětmi 1. stupně vyrazili na hřiště, kde pro ně byly připravené různé soutěže. Vyzkoušeli si hod míčkem na cíl, závody ve skoku přes švihadlo, chůzi na chůdách, skákání v pytli a další netradiční sportovní disciplíny. Za splnění úkolu získávali bonbóny. Kolem půl desáté se přemístili do kreslírny školy, kde se zúčastnili přednášky o zdravém životním stylu.

Čemu se říká zdravý životní styl? Je to způsob, jakým lidé žijí, jak se stravují, jak odpočívají, zda dodržují pravidelnou osobní hygienu, zda kouří, nebo si jdou raději zacvičit, zasportovat nebo se jenom projít. Dozvěděli se, co všechno má pro zdravý životní styl a pro jejich zdraví největší význam, ale také o tom, co záporně ovlivňuje zdravý životní styl a jejich zdraví.

Zejména si povídali o zdravé výživě, dozvěděli se také, co je například stres a jak se snažit mu předcházet, protože není pravda, že stres zažívají pouze dospělí, mnohdy i děti procházejí stresy. Nejznámější ze stresových situací je u dětí určitě zkoušení ve škole. Také se něco malinko dozvěděli o kouření, alkoholu a drogách.

Děti se nadšeně zapojovaly do odpovídání na otázky a povídání o tom, co jedí a pijí nejraději apod. Jenom je mrzelo, že si měly donést něco malého zdravého a nezdravého a byly strašně moc zvědavé, co s tím budou dělat, ale na to nějak nedošlo.

A na závěr tohoto zdravého a sportovního dopoledne vyrazily na něco nezdravého, ale pro děti tolik lákavého – na zmrzlinu. Protože nic se nemá přehánět a malé mlsání neuškodí.

Beseda se záchranářkou

Ve čtvrtek dne 31. května navštívila přístavbu naší školy pracovnice Zdravotnické záchranné služby paní Hromádková. Upoutala děti už tím, že přišla v červeném záchranářském obleku. Besedy probíhaly po ročnících vždy v jedné třídě.

U nás v prvním ročníku jsme besedovali na koberci, kde nám paní záchranářka názorně předvedla první pomoc při zástavě dechu, poruše vědomí, úrazu a dopravní nehodě. Děti se aktivně a se zájmem zapojovaly do diskuze, patřičný zájem věnovaly první pomoci při uštknutí zmiže a někteří se projevíli i jako znalci problémů.. A to jsme se poučili i my dospělí.

Postřehy dětí:

Pavel: Dobrý bylo, jak se znehybní krk tím krunýřem. Bavilo mě povídání o záchranném vrtulníku a o škrtidle.

Lukáš: Mně se líbilo, jak se rozdechává miminko.

Káťa: Líbilo se mně, jak se mačká hrudník dospělého a jak se dýchá do pusy při písničky „Rolničky, rolničky...“

Danielka: Mě zaujalo, jak nám ta paní říkala, co máme říct do telefonu, když se něco stane.

Mgr. Šárka Zdražilová

Výlet druhých tříd do ZOO v Jihlavě

Středa 16. května byla dnem očekávaného výletu 2.A a 2.B do ZOO v Jihlavě. Všichni jsme se těšili a s napětím pozorovali počasí. Prostě přšelo, přšelo celou noc a přšelo i ve středu ráno. Ale jak jsme se blížili k Jihlavě, začalo se rozjasňovat a nakonec se nám ukázalo i sluníčko. Všechno dobře dopadlo. A jak jsme se měli?

Anička Truksová

Byli jsme v Jihlavě v zoo. Viděli jsme barevné žáby, páva, tygry, netopýry, lachtany, vydru, lenochody a další zvířata. Nakupovali jsme, hráli jsme si na hřišti a dívali jsme se na zvířátka. Ani nám nepršelo a svítilo i sluníčko. Po cestě domů jsme se nasmáli a ukazovali, co jsme si koupili.

Míša Hrdina

Byli jsme v Jihlavě v zoo. Viděli jsme opice, netopýry, medvědy, orly, hady, krokodýly. Byli jsme na hřišti, kde jsme se vydováděli. Moc se mně to líbilo.

Martin Havelka

Byli jsme v Jihlavě v zoo. Viděli jsme tygra, papoušky, opice, krokodýly, želvy, hady, zeburu, vydry, netopýry, páva, divoké prase, kačeny a klokany. Byli jsme také v dětském koutku na lanovce, klouzačce a houpačce. Mně se to líbilo.

Mgr. Viera Buchtová

Výlet čtvrtých tříd na hrad Veverčí

V rámci školního výletu navštívili žáci 4.A a 4.B hrad Veverčí. Tento hrad patří k jednomu z nejrozsáhlejších moravských hradních areálů posazených na ostrohu nad soutokem řeky Svatky a potoka Veverky. Vznikl zřejmě již na přelomu 12. a 13. století jako lovecký hrad moravských markrabat. Ve své době patřil k nejdůležitějším zeměpanským hradům a byl centrem rozsáhlého šlechtického panství.

Po druhé světové válce velmi utrpěl opakovanou snahou o naprosto nevhodná využití hradu. Teprve na konci 20. století začala postupně systematická práce na jeho obnově, která ale ještě bude trvat po mnoho let. Expozice na tomto hradě jsou proto stále provizorní a vedou prostorami, ve kterých probíhají rekonstrukční práce.

Pro děti byly na nádvoří připraveny stany, ve kterých si mohly vyzkoušet řemesla našich předků. Např. si vyrobily pohárek v hrnčířské dílně, svíčku u paní svíčkařky nebo si vyzkoušely tkaní na dobovém tkalcovském stavu. Také se podívaly na práci mistra kováře a mohly si vystřelit z kuše a prohlédnout si a vyzkoušet dobové oblečení a zbraně. Děti také velice bavilo žonglování, kdy si vyzkoušely různé žonglérské techniky. Zúčastnily se také prohlídky zpřístupněných prostor. Potom shlédly šermířské a žonglérské představení. Hravou formou se tak děti dozvěděly něco z naší historie.

Jan Cacek, 4.A

Všechny děti ze 4.A a 4.B se v pátek ráno v 7.50 sešly u kulturního domu. Přijel autobus a nasedli jsme do něj. Já jsem si sedl s Leošem. Při jízdě jsme si četli časopisy a povídali si. Jak jsme dorazili na místo, tak jsme šli za panem průvodcem, který nám všechno vysvětlil. Paní učitelka nám dala lístečky na střílení z kuše a na keramiku. Rozešli jsme se a já šel střílet z kuše a po-

tom jsem si šel koupit meč. Když přišla paní průvodkyně, šli jsme na prohlídku hradu. Prvně jsme šli do hladomorny a potom jsme prošli celý hrad. Pak jsem si šel koupit křupky a zmrzlinu. Následovalo představení, kde se střílelo a žonglovalo. Pak jsem si vzal knot a vyrobil jsem si svíčku.

Eliška Dostálová, 4.B

Ráno jsme se probudila a už jsem se těšila na výlet. V autobusu jsem seděla s Kristýnou Zídkovou. Jeli jsme asi hodinu. Když jsme dorazili na místo, tak jsem šli do příhrádku. Tam nám nějaký pán říkal, jak a co tam máme dělat. Pak jsme se všichni rozběhli ke stánku, kde jsme si mohli něco koupit. Kluci kupovali většinou dřevěné meče. Holky zase přívěsky, náramky, mističky. Pak nás zavolala paní učitelka a rozdala nám lístečky na střelnici a na hrnčířský kruh. Vyrobita jsem si stojánek na svíčku. Potom jsem šla na střelnici. Vždycky jsem se trefila do terče, ale jen jednou doprostřed – mohlo se střílet třikrát. Pak jsem šla žonglovat. Potom nás paní učitelka zavolala a šli jsme s paní průvodkyní na prohlídku hradu Veveří. Bylo to tam moc hezké, ta paní nám vysvětlovala, proč tam co je. Když jsme se vrátili, šla jsem dělat svíčku. Dostala jsem knot a namáčela jsem ho do vosku. Potom bylo představení v žonglování a střílení z pistolí a šermování. Až to skončilo, tak jsem si šla dodělat svíčku a jeli jsme domů.

Mgr. Jaroslava Truksová, Mgr. Ivana Fousková

P U C L Í K

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 45 – červen 2007

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková

Eliška Kubénová, Dita Niesnerová, Žaneta Šimová, Jana Ambrožová, Lucie Ptáčková, Adéla Šujanová
Katka Houserová, Marie Měcháčková, Dominika Kutílková, Kristýna Jančíková, Barbora Dutková

Vlasta Janíčková, Andrea Žváčková

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 45 vyšlo 22. června 2007 v nákladu 35 výtisků